

EMMA

NR. 9 - SEPTEMBER 2023

IN DIT NUMMER:

INTERVIEWS MET CINDY HUISOON
EN HET TEAM VAN HET REEËNBOSCH
EEN INDIANENVERHAAL
TERUG IN DE TIJD
UIT HET ARCHIEF

EN NOG VEEL MEER!

VOOR BEWONERS EN BETROKKENEN VAN
ORANJE NASSAU'S OORD EN DE RIJNHOF

Op de voorpagina:

Fragment van elfenbankje

© cofre

INHOUD

Poëzie: Herfst	4	Tegeltjeswijsheden	17
Voorwoord	5	Een oud indianenverhaal	18
De cliëntenraad Van de voorzitter	6	Puzzel	20
Interview: Het team van Het Reeënbosch	8	De Hoofdreiscoupé	21
Koken met Emma	10	De verzamelingen van Margreet van der Spek en Lisa Pijlman	22
10 vragen aan Gianni Meijer	11	Uit het Archief	24
Interview: Cindy Huissoon	12	ScholtenMode	25
Terug in de tijd	14	Activiteitenkalender	26
Uit de Rijnhof	16	Algemene informatie	27

POËZIE

HERFST

Vreemd, dat boom en tak zoo stil staan
In het gouden licht vandaag,
Dat de bladertjes zoo stil gaan,
't Een na 't ander, naar omlaag.

Dat het zonlicht zoo voorzichtig
Door de ijlheid straalt van 't lof,
En het groene blad doorzichtig
En veel eed'ler maakt van stof,

Dat het windje in de twijgen
Zoo behoedzaam gaat te werk
En alleen wat blaadjes zijgen
Doet op 't pad en 't bloemenperk,

Zonder 't wazig diep te raken
Waar de groene schemer blauwt,
Of den goudglans schuw te maken
In het ijlbebladerd hout,

Of te roeren aan den vijver,
Waar zeer statiglijk en traag
Twee voorname zwanen drijven
Met hun spiegelbeeld omlaag,

En wat late najaarsrozen,
Als bewasemend amethyst,
Al den weemoed van hun broze
Schoonheid heffen in den mist.

Jacqueline E. van der Waals
uit: Laatste verzen 1923

VOORWOORD

Hier is Emma nummer negen! Zoals u van ons gewend bent staat ook deze editie vol met verhalen, interviews, een puzzel en vele andere lezenswaardigheden. Het lijkt nog maar kortgeleden dat we met de Emma zijn begonnen, maar in december verschijnt het tiende nummer alweer!

Emma is uw blad. Dat willen we graag zo houden. Daarom nodigen we u van harte uit om verhalen in te sturen over wat u bezighoudt, of gewoon over wat u leuk en bijzonder vindt om met onze bewoners, hun familie en dat fantastische verzorgingsteam te delen.

We willen ook heel graag foto's van u ontvangen. Misschien bent u een enthousiaste natuurfotograaf of legt u graag bijzondere gebouwen met de camera vast? Stuur ze in, dan maken wij er een mooie pagina van. Zeker voor het komende dubbeldikke nummer is het van belang dat we van u tekst en beeld ontvangen. Een gedicht, een anekdote, het maakt ons niet uit. Alle verhalen en beelden die het leven kleur geven zijn welkom.

In dit nummer is weer veel te lezen. Van onze voorzitter Cees Kroon leest u op de twee pagina's hierna zijn laatste bijdrage. Dank aan hem voor zijn jarenlange bijdrage aan het werk van de Cliëntenraad. Dat geldt ook voor secretaris Gerrit Welink, die in dit nummer terugblijkt op zijn lagerschooltijd.

In het vorige nummer werd aangekondigd dat de Stichting Vrienden van Oranje Nassau's Oord/De Rijnhof zich zou presenteren. Dat hebben we door omstandigheden moeten verplaatsen naar het komende nummer.

Tot slot: Klinker is op vakantie. In nummer tien verschijnt een extra lang verhaal van zijn hand.

Veel leesplezier!

Marian van Swinderen
Kees van der Meiden

DE CLIËNTENRAAD

VAN DE VOORZITTER

Bij Zinzia, en het zal bij andere zorginstellingen niet veel anders zijn, streeft men ernaar om eenzelfde cultuur binnen de organisatie te krijgen. Maar dan zijn we meteen bij een van de moeilijkst te definiëren begrippen aangekomen. Wat is nou 'cultuur' en wat is dan de Zinzia-cultuur? Begrippen als grondhouding en professionele houding komen steeds vaker voor in de cultuur van (zorg)organisaties, zo ook binnen Zinzia.

Sfeer en werkklimaat zijn synoniemen van cultuur. Maar eenduidig is dit beslist niet! Meestal wordt bij organisaties gekozen voor de benadering, dat een organisatiecultuur bestaat uit een aantal ingesleten gedragspatronen:

"Zo doen wij dat".

Eén bedrijfscultuur lijkt wel haast een utopie te zijn. Loop maar eens een van de afdelingen door of ga naar de vier locaties van Zinzia. Dan zie je subculturen. Er is ook een cultuurverschil tussen de meer administratieve afdelingen en de afdelingen waar de bewoners worden verzorgd.

Zo is er ook een cultuurverschil tussen de drie cliëntenraden van Zinzia en zo kan ik nog wel even door gaan.

Bij mij komt nu de herinnering aan het boekje van Barbara 'BJ' Hateley boven met als titel "De pauw in het land van de pinguïns". Het is een fabel over verandering en diversiteit in organisaties. De hoofdpersoon is Perry de Pauw, een felgekleurde, getalenteerde vogel die in Pinguïnland komt wonen. Perry heeft veel bereikt in zijn leven en heeft veel mooie ideeën. De managers van Pinguïnland zijn diep onder de indruk. Perry voelt zich op zijn beurt aangetrokken door de belofte aan status, geld en zich verder te kunnen ontwikkelen.

Echter, zijn kleurige verenpak moet al snel verdwijnen onder een zwartwit pinguïnpak. Een aantal oudere pinguïns probeert hem te coachen. Hij moet zijn manier van lopen aanpassen en leren spreken zoals de pinguïns dat doen:

"Gedraag je zoals wij en je komt er wel".

Maar Perry wil zichzelf kunnen zijn. Hij spreekt met anderen die ook als hij hier zijn komen werken. De meesten hebben met dezelfde problemen te maken en willen vertrekken uit Pinguïnland. Perry is de eerste die vertrekt. Hij gaat naar 'het Land van de Onbegrensde Mogelijkheden'. Daar wordt geen tijd en energie verspeeld door je anders voor te doen dan je bent. Er zijn nou eenmaal veel verschillende vogels nodig om succes te hebben.

En wat gebeurde er met het land van de pinguïns? Hun verhaal gaat elke dag verder in bedrijven en organisaties.

Dit was mijn laatste bijdrage aan 'van de voorzitter'.

Binnenkort ga ik na bijna tien jaar vertrekken uit de Cliëntenraad (CR,) omdat mijn termijn al ruim is verstreken.

Ik ben blij te kunnen melden dat collega CR-lid Wim van Vuure mij opvolgt. Ik wens Wim en de andere collega CR-leden een cultuur met 'Onbegrensde Mogelijkheden' toe.

Bij deze bedank ik een ieder voor de zeer prettige en constructieve samenwerking.

Cees Kroon

INTERVIEW

HET TEAM DAGBEHANDELING HET REEËNBOSCH

“Wij zijn een vast zelfsturend team, heel hecht, je voelt elkaar aan, je vult elkaar aan. Bij afwezigheid van een van ons hebben we vaste oproepkrachten. We hebben geen onregelmatige diensten. De Dagbehandeling is open op werkdagen en wij zijn er van 08.30 tot 17.00 uur. We werken op wisselende dagen en altijd met z’n tweeën. Er zijn vijf werkdagen in de week dus vijf groepen met maximaal 18 personen. Sommige cliënten komen meerdere dagen per week. We zijn inmiddels allemaal Persoonlijk Begeleider Specifieke Doelgroepen Niveau 4.”, aldus Karin Berkeljon, Yvonne van Antwerpen en Elly van Roekel. (op de foto van links naar rechts).

“Om 8.30 u. starten we met de administratie: mails, rapportage, contact met de chauffeurs, sommige cliënten bellen we dat de chauffeur er aan komt, cliëntenagenda’s controleren. Elke cliënt heeft een eigen agenda, een programma met doelen, bijvoorbeeld fysiotherapie, muziektherapie, gespreksgroep, psychologische ondersteuning.

Vanaf 9.30 u. worden de cliënten met busjes gebracht. Soms helpen we met uitstappen en we observeren hoe het op dat moment met de cliënt gaat. We assisteren hen bij het koffie halen en ergens gaan zitten. We starten de dag zo met elkaar.

Om 10.45 u. worden de cliënten opgehaald voor hun therapie, meestal lopen we

even mee. Bij mooi weer gaan we altijd buiten wandelen.

Om 12 u. is iedereen weer terug en drinken we wat. De lunch is in buffetvorm, dat stimuleert de zelfredzaamheid! De cliënten helpen mee met voorbereiden, salades maken, of een toetje. We maken vaak soep, een gebakken ei of we bakken pannenkoeken. Soms wordt er wat tegengesputterd, maar dat went snel. Ze komen hier graag en hebben veel plezier met elkaar. Als cliënten later opgenomen worden op een verpleegafdeling, kunnen ze die zelfredzaamheid goed gebruiken! Na de lunch helpen de cliënten met afruimen, tafels schoon maken, de vaatwasser inruimen. Daarna is er een half uurtje om te rusten. Er zijn hier prachtige relaxstoelen!

Om 14.15 u. is er weer therapie voor de meeste cliënten. De anderen begeleiden we met creatieve activiteiten. Of ze mogen op de (duo)fiets of de Silverfit (een scherm met beweegopdrachten).

Om 15.15 u. sluiten we de dag af met wat drinken en wordt iedereen weer opgehaald door de chauffeurs van de busjes. Wij doen dan onze administratie, houden gesprekken met casemanagers, met de Thuiszorg en stagiaires. En we doen MDO (multidisciplinair overleg) met maatschappelijk werker, arts, familie en cliënt. Tenslotte zorgen we dat alles netjes schoon en opgeruimd is."

"De allermooiste uitdaging én beloning is als je ziet, dat cliënten erg vooruitgaan. Zelf weer trap kunnen lopen, brood smeren, dat hun zelfredzaamheid groter wordt. Als je hoort dat ze thuis weer meer doen, meer actief zijn. Dat ze genieten van het contact met elkaar. We hebben nu overal losse tafels, dus ze zitten in kleine groepjes bij elkaar, dat geeft nog meer contact. We kijken ook samen met de cliënten naar de indeling van de kamers, de aankleding. Laatst is er een prachtig groot schilderij van een bos geschonken door familie! Je begeleidt eigenlijk de hele dag, individueel, of je bent juist met de groepsdynamiek bezig."

"Wie er in aanmerking komt voor de Dagbehandeling? De huisarts geeft de indicatie dat iemand meer zorg en behandeling nodig heeft. Hij doet een aanvraag bij de zorgverzekeraar. Daarna gaat het Ambulant Geriatrisch Team op huisbezoek bij de cliënt. Als de aanvraag gehonoreerd wordt, worden er doelen vastgesteld en kan de Dagbehandeling starten.

"We zitten op de meest fantastische plek van Oranje Nassau's Oord! Het reeënkamp is prachtig. De locatie hier is zó mooi!"

KOKEN MET EMMA

DRIE IN DE PAN

'Drie in de pan' is een echt oud-Hollands gerecht. Heerlijk als warm tussendoortje, lunch of toetje. Kent u het nog van vroeger?

Ingrediënten voor ongeveer 18 stuks

200 gr zelfrijzend bakmeel,
snufje zout,
1 ei,
250 ml melk,

100 gr krenten,
1 appel,
boter

Doe het bakmeel met het zout in een kom. Maak een kuiltje in het midden. Breek hierin het ei, voeg de helft van de melk toe, en roer van het midden uit tot een gladde massa. Voeg al roerend, langzaam de rest van de melk toe. Was de krenten en roer ze door het beslag. Snipper de appel en roer die ook door het beslag. Laat een beetje boter in de koekenpan smelten. Leg er drie eetlepels beslag in en bak de vrij dikke koekjes aan weerskanten bruin en gaar. Serveer met rietsuiker.

Tips

Heeft u nog 'drie in de pan' over? Afgekoeld zijn ze ook lekker. Bewaar ze afgedekt in de koelkast en eet ze de volgende dag bijvoorbeeld bij de lunch.

Houdt u van afwisseling? Ga dan eens voor een andere vulling, er zijn vele mogelijkheden! Vlierbessen, kersen, peer, bosbes, framboos, banaan, aardbei., rozijnen, stukjes gedroogde abrikoos, cranberry, dadel of vijg. Of maak een hartige versie gevuld met uitgebakken stukjes spek, blokjes kaas, spinazie en paprika.

Wist u dat...

...er veel variaties bestaan van de pannenkoek?
In Nederland kennen we, behalve 'drie in de pan': poffertjes, flensjes, de Groningse spekdik en de Zeeuwse 'smouters'.
In Rusland zijn er de hartige 'blini's', in Duitsland 'Pfannkuchen', in Frankrijk: 'crêpes', in de VS 'pancakes'.
In Mexico zijn er de ook bij ons inmiddels overbekende 'wraps'.

10 VRAGEN AAN

GIANNI MEIJER

1 Wie ben je?

Ik ben Gianni Meijer en ben momenteel 19 jaar oud.

2 Wat is je functie bij Oranje Nassau 's Oord (ONO) en wat houdt dat in?

Mijn functie is medewerker gastvrijheid, hierbij serveer je koffie en gebak en van alles daaromheen. Ook verzorgen wij interne catering.

3 Hoe lang werk je hier al?

Ik werk nu een jaar bij Zinzia. Het is eigenlijk begonnen als zomerbaantje, maar dat is toch wat langer geworden.

4 Op welke dagen ben je er?

Bij gastvrijheid heb je eigenlijk geen vaste dagen dus dat verschilt per week; gemiddeld rond de 4 à 5 dagen per week.

5 Wat vind je erg leuk in deze baan?

Ik vind het leuk dat je werk wat breder is dan alleen horeca, waardoor het wat afwisselender is.

6 Waar ben je opgegroeid?

Ik ben grotendeels opgegroeid in Heelsum en Wageningen en momenteel woon ik weer in Heelsum.

7 Wat zijn je hobby's?

Mijn grootste hobby's zijn toch wel fitness en afspreken met vrienden.

8 Wat is je favoriete plekje bij ONO?

Mijn favoriete plek is waar wij pauze houden achter het podium van het Warm Welkom bij de koffieautomaat. Daar kom je dan ook vaak meerdere collega's tegen en kan je gezellig pauze houden.

9 Wat is jouw levensmotto?

Ik heb zelf niet echt een levensmotto.

10 Heb je zelf nog een vraag?

Nee, ik weet genoeg!

INTERVIEW

CINDY HUISOON,

EERST VERANTWOORDELIJKE VERZORGENDE

“Ik ben Cindy Huissoon, 47 jaar oud, en ik heb een zoon van twaalf. Ik heb een relatie met mijn vriend en we delen ons leven met twee honden - een boxer en een Duitse dog. Ik woon op het mooiste plekje van Ede.

Ik ben geboren in Zeeland. Tijdens mijn tienerjaren woonde ik in de Betuwe en uiteindelijk kwam ik hier in Ede terecht. Ik werk als EVV-er (Eerst Verantwoordelijk Verzorgende) op de Keijenberg/De Looyen.”

“Ik hou van shoppen, uitgaan, naar muziek luisteren en vooral van honden en tulpen. In 1993 ben ik gestart als leerling ziekenverzorging bij Oranje Nassau's Oord (ONO), destijds in de Oudbouw. Ik woonde toen in het oude zusterhuis dat nu niet meer bestaat. Na een aantal jaren bij ONO te hebben gewerkt, heb ik tien jaar lang bij Opella gewerkt in de ambulante Nachtzorg. Vijf jaar geleden heb ik bewust de keuze gemaakt om terug te keren naar ONO. Ik werd EVV-er op het oude Emmaplein en dat voelde echt als "thuiskomen". Ik kom immers uit de eigen opleiding van ONO.”

“Bewust heb ik gekozen voor PG (Psycho Geriatrie) omdat dat voor mij de leukste doelgroep is. Het bijdragen aan het welbevinden van de bewoners en hen begeleiden bij gedragsproblematiek spreekt me erg aan. Ik geniet ervan om bewoners mooie momentjes te bezorgen op een dag. Het contact met bewoners, familie, mijn team en andere disciplines zoals de diëtiste, woonzorgbegeleiders helpenden, artsen en logopediste, is voor mij van onschatbare waarde.”

“De functie van EVV-er is een extra uitdaging. Je moet alle touwtjes in handen houden om de complete zorg rondom een bewoner in goede banen te leiden. Ik streef ernaar zorg op maat te leveren, met een persoonlijke benadering en intensief contact met mijn eigen bewoners. Het is essentieel om feeling te hebben met je eigen huisje, want dit bereik je niet door af en toe aanwezig te zijn op een woning. Als EVV-er wil ik niet bepalen hoe het moet.

We doen het samen. Ik probeer informatie over een bewoner te verzamelen uit mijn hele team, omdat iedereen vanuit zijn functie waardevolle inzichten heeft."

"Ik ben blij te zien dat onze nieuwe clustermanager, Diana Abrar, het heel goed doet. Ze pakt veel op en heeft oog voor de mens achter de zorgmedewerker! Een positieve ontwikkeling is dat EVV-ers nu extra uren krijgen. Hierdoor ben ik in staat om mij volledig te richten op dossiers en overleg, wat van cruciaal belang is gezien de aard van mijn werk. De taken van een EVV-er zijn namelijk niet altijd te plannen. Als iemand overlijdt, wil je zelf de familie spreken, maar soms is er geen vast personeel en dan is het lastig om in je vrije tijd de zorg los te laten."

"Ik voel me enorm goed bij mijn team Keijenberg/De Looyen! We vormen een sterk en stabiel team. We zijn sociaal naar elkaar en streven naar bewonersgerichte zorg. We proberen zoveel mogelijk tegemoet te komen aan wat de bewoners willen, we gaan gewoon met de 'flow' mee. Voor ons is eigen regie van de bewoners van groot belang, want het zijn tenslotte volwassen mensen. Dat is de kracht van ons team."

"Mijn ambitie is om uiteindelijk nog meer vervolgoopleidingen te volgen om me verder te verdiepen. Wat ik ook graag zou zien is de komst van een speciale functie, namelijk die van "meewerkend teamleider". Deze tussenpersoon tussen managers en werkvloer zou ons team veel kunnen bieden. Het zal helpen bij teamleiding, praktische zaken oplossen op de woningen, teambuilding bevorderen en het leren van elkaar stimuleren."

"Voor nu ben ik vooral ontzettend trots op mijn team Keijenberg/De Looyen!"

Cindy (rechts) met collega Christa Ruisch

TERUG IN DE TIJD

AFSCHEID

Toen ik laatst onderstaande oude foto uit mijn lagereschooltijd bekeek, kwam mijn laatste schooldag in beeld. Na zes jaar kwam er een einde aan deze periode. Bij elke juffrouw en meester op de foto heb ik wel een herinnering:

Bij de juffrouw in de 1e klas leerde ik de beginselen van lezen, rekenen en schrijven. De meester in de 2e klas hield van muziek en zingen, vermenigvuldigen bij het rekenen, maar ook van het kattenkwaad uithalen.

De meester uit klas 3 had moeite met orde houden, daar maakten we dankbaar gebruik van, vooral als de meisjes moesten handwerken.

Deze foto is gemaakt toen ik in de 6e klas zat, 64 jaar geleden. De kwaliteit van foto's was toen een stuk minder dan nu.

Klas 4 werd het schooljaar van de breuken. Hoewel de meester het er bij ons in probeerde te stampen, vond ik het lastig en dat is nog steeds zo.

De meester uit klas 5 was een hele fijne en gevoelige man. We respecteerden alles wat hij ons vertelde over het omgaan met de ander.

In mijn laatste schooljaar kwam ik bij de meester met "de Snorre", zoals hij werd genoemd. Bij hem zat ik soms vooraan, dan weer achteraan in de klas.

Waarom? Dat mag u zelf invullen.

Ik heb wel bij het afscheid nemen op de laatste schooldag, mijn vingers nog even in de inktpot gestopt voor ik hem een hand gaf.

Je begint aan een nieuwe fase in je leven, en vooral ook aan een nieuw begin.

Cliëntenraad

Na zes jaar neem ik nu opnieuw afscheid van een fase in mijn leven en wel van de Cliëntenraad van Oranje Nassau's Oord en De Rijnhof en van de Centrale Cliëntenraad van de Zinzia Zorggroep.

Herinneringen komen hoe het begon als mantelzorgster van een bewoonster. De vergaderingen, de bezoeken aan de afdelingen, de verhuizing van de Emmapleinen naar de nieuwbouw. De contacten die ik had met bestuurders, clustermanagers en EVV-ers, maar ook met onze welzijnswerksters, de secretaresses en communicatiemedewerkers en niet te vergeten de mensen van de werkvloer en het Warm Welkom.

Last but not least: de mensen met wie ik mocht samen werken in de Cliëntenraad en de Centrale Cliëntenraad.

Het was soms heel intensief, vooral tijdens de moeilijke Corona periode, maar ik kijk met een dankbaar gevoel terug op wat ik heb mogen doen en hopelijk heb kunnen bijdragen aan het welzijn van de bewoners.

Dat maakt het afscheid nemen makkelijker.

Ik wens de lezers alle goeds toe!

Met een warme groet,

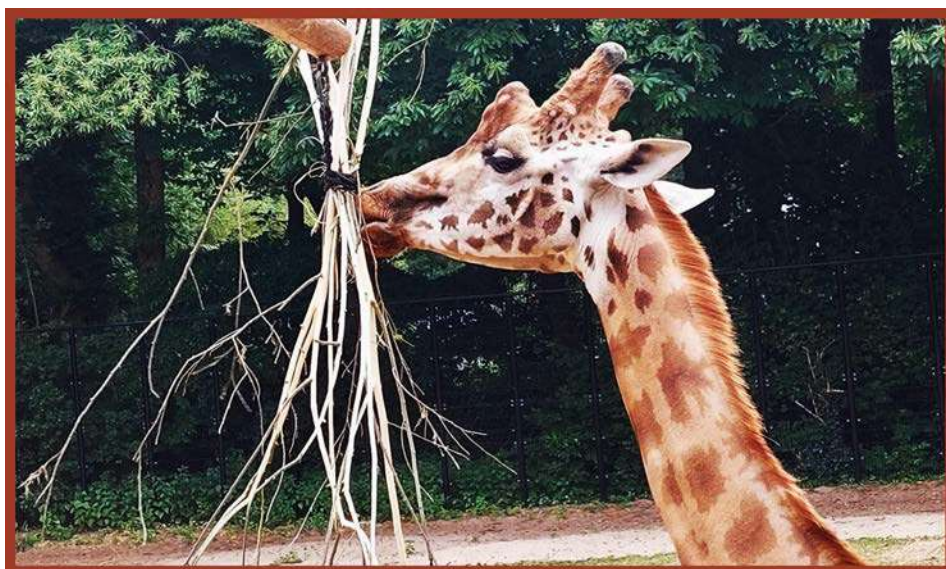
Gerrit Welink

UIT DE RIJNHOF

In juni gingen negen bewoners van de Rijnhof een dagje naar Ouwehands Dierenpark in Rhenen.

Ondanks een beetje regen heeft iedereen genoten van alle dieren!

TEGELTJESWIJSHEDEN

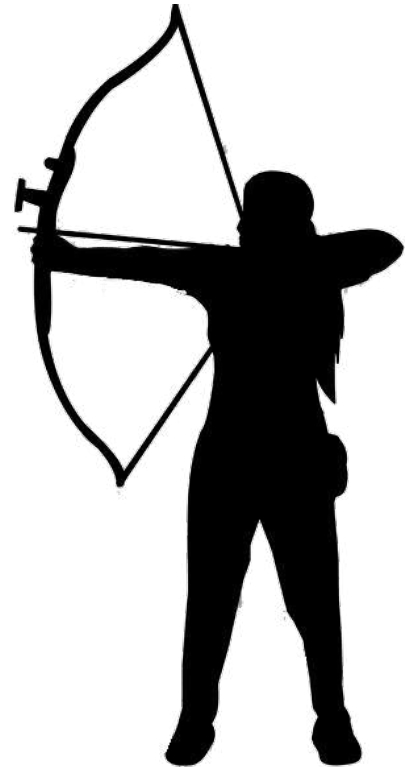
EEN OUD INDIANENVERHAAL

HOE POPULIEREN LEERDEN IN EEN RIJ TE GROEIEN

Toen de wereld nog niet zo lang bestond, was er eens een weeskind dat alleen woonde met zijn grootmoeder en zijn drie honden. Hij was een groot jager en had met zijn pijlen al vele herten en bizonnen gedood. In zijn tent heerste nooit honger.

De bizonnen besloten hem te doden. Ze kwamen bij elkaar om te overleggen, hoe ze dat het beste konden doen. Ze wisten dat de jongen alleen in zijn tent was. Ze wisten dat hij graag een vrouw en een zoon wilde hebben. Daarom lieten twee bizonnen zich door een tovenaarsdrank in twee lieflijke meisjes veranderen.

Op een avond kwamen ze de tent van de jongen binnen. De grootmoeder vertrouwde die lieve gezichtjes niet. De honden van de jongen begonnen kwaadaardig te blaffen. Maar de jongen lette niet op de grootmoeder en de honden. Hij luisterde niet naar wat de grootmoeder zei en de honden bond hij met een ketting aan een paal vast. Toen trakteerde hij de meisjes op alles wat er in de tent was, en maakte van zachte dierenhuiden een bed voor hen klaar.

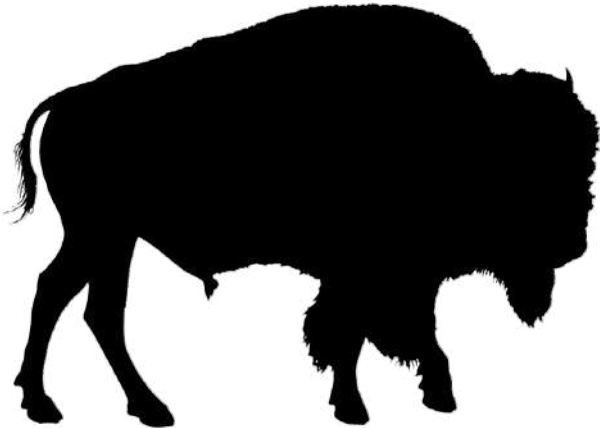
De volgende morgen gingen de meisjes weer terug. "Ga met ons mee, jongen," nodigden de meisjes hem uit. Maar de grootmoeder wilde daar niets van horen. "Hij zal niet met jullie meegaan, hij blijft bij mij."

Maar de jongen ging toch met hen mee en gaf niets om de woorden van zijn grootmoeder.

"Neem in ieder geval je pijl en boog mee. Die zal je nodig hebben.", zei ze. De jongen pakte zijn boog met vier pijlen en ging toen met de meisjes mee naar de prairie.

Op de prairie wachtten de bizonnen al. Nauwelijks hadden de twee meisjes de kudde ontdekt, of ze veranderden weer in twee bizonnen. En toen kwamen ze allemaal om de jongen heen staan.

De jongen spande zijn boog en schoot een pijl in de grond. De pijl veranderde in een populier en de jongen klom vlug in zijn takken. Maar de bizons gaven het niet

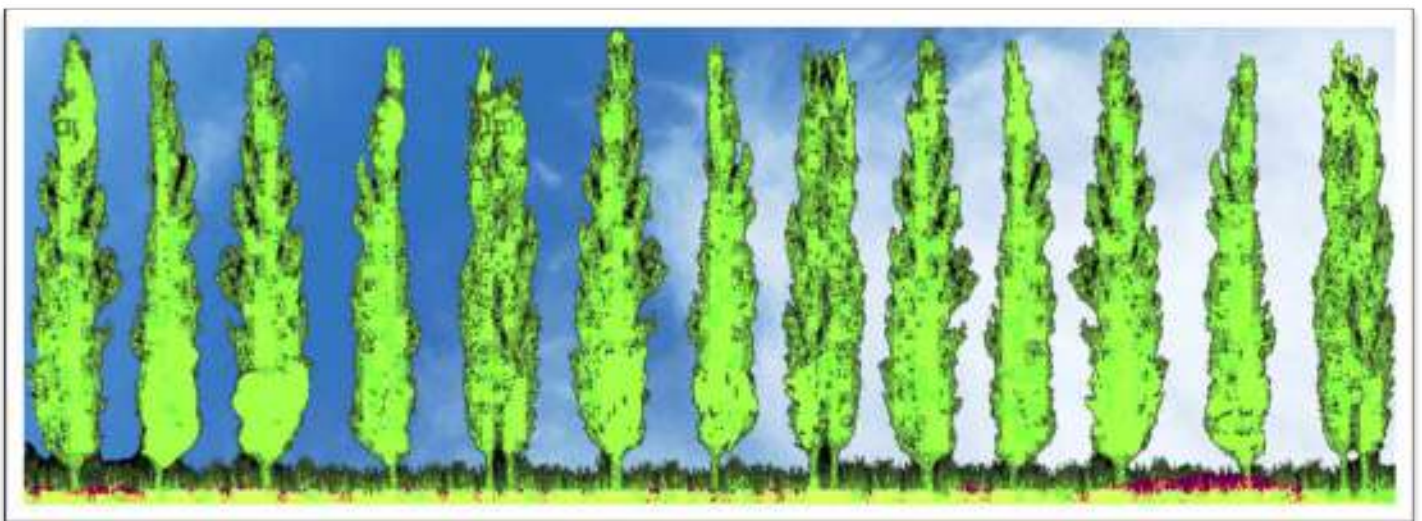
op. Ze ramden hun horens net zo lang in de stam, tot de populier dreigde om te vallen. De jongen spande voor de tweede keer zijn boog. Hij schoot een tweede pijl in de grond, en naast de populier groeide nu een tweede. De jongen sprong vlug van de ene in de andere boom.

Vier keer schoot de jongen een pijl in de grond, vier keer ramden de bizons bijna zijn boom omver.

Tenslotte stak de jongen zijn boog in de grond. De vijfde populier die daaruit tevoorschijn kwam, was te groot en te fors voor de bizons. De jongen sprong in de vijfde boom en riep zijn honden. Toen hij ze voor de eerste keer riep, lachten de bizons hem uit. Toen hij ze voor de tweede keer riep, begonnen ze hem te honen. Maar toen hij voor de derde keer riep, rukten de honden zich los van de ketting en renden ze de prairie in.

De kudde bizons sloeg op de vlucht.

Zo redden de trouwe honden en de betoverde pijl en boog het leven van de jongen. Zo leerden ook de populieren in een rij naast elkaar te groeien.

Bron: Volksverhalen Almanak

PUZZEL

ZOEK DE 10 VERSCHILLEN

DE HOOFDREISCOUPÉ

HET NS-ZITJE IN BRASSERIE EMMA

Alsof de trein echt vertrok, zo hard blies mijnheer Dorland op de fluit. Met deze handeling werd het NS-zitje in Brasserie Emma op 13 juni jl. officieel geopend.

De heer Dorland heeft vanaf zijn 17de tot zijn 70ste bij Electrorail gewerkt en ervoor gezorgd dat alles op rolletjes over de sporen liep. Zo vertelt hij hele verhalen op het moment dat hij in de coupé stapt:

"Ik was met een paar jongens aan het werk en dan moesten we kijken of we dat wat stuk was weer in orde konden krijgen."

Hij probeert zich via de televisie, die op een raam lijkt, te oriënteren:

"Volgens mij zijn we in het noorden", speculeert hij terwijl hij naar 'buiten' wijst.

Zinzia was één van de 22 verpleeghuizen die treinonderdelen bij de NS mocht komen ophalen om zo een eigen Hoofdreiscoupé te maken. NS en Alzheimer Nederland schonken deze treinonderdelen aan verpleeghuizen met bewoners met dementie. De Hoofdreiscoupé heeft een plek gekregen in Brasserie Emma bij Oranje Nassau's Oord. Inchecken is bij deze trein niet nodig.

Hij rijdt ook niet, maar de Hoofdreiscoupé is vooral bedoeld voor een echte beleving voor de bewoners, door middel van geur, geluid en zicht. Van het prullenbakje tot de noodrem, de coupé lijkt nét echt. Zo is er in de trein achtergrondgeluid te horen van een rijdende trein en zijn er échte routes te zien door het raam.

De treincoupé staat drie maanden op deze locatie, waarna hij alle vier 'stations' van het verzorgingshuis af gaat.

DE VERZAMELINGEN VAN

MARGREET VAN DER SPEK EN LISA PIJLMAN

In de vitrine in Warm Welkom zijn de komende maanden maar liefst twee verzamelingen te zien. Een verzameling eenden van Margreet van der Spek, voormalig huisarts in Heteren en een verzameling blikjes van mijzelf.

De eendenverzameling

Eind jaren zeventig van de vorige eeuw, begon Margreet van der Spek-Haas eenden te verzamelen. Waarom? Was het uiterlijk van eenden de reden of hun verschillende kleuren, of misschien hun gedrag? Margreet: "Al deze aspecten zijn boeiend. Er zijn zoveel verschillende soorten eenden, zoveel kleuren, waarbij er vaak een opvallend verschil is tussen

mannetjes en vrouwtjes. Ze zijn zo vaak uitgebeeld, dat het verzamelen steeds aantrekkelijker werd. Iedere plek in Nederland, maar ook in het buitenland, kent zijn eigen soort eenden. Als je gaat zoeken, vind je afgebeeld in hout, keramiek, tin, koper enzovoort. Behalve het uiterlijk, boeide mij ook de houding die eenden kunnen aannemen. Vooral wanneer ze op het water drijven stralen ze rust uit. Het is daarom heerlijk om aan de waterkant te kijken en weg te dromen bij een groepje eenden. De meeste verzamelde eenden zijn in die houding uitgebeeld. Er is een enkele Mexicaanse "Sjeeseend", die een duikvlucht aangeeft.

Al zoekende vond ik en kreeg ik steeds meer eenden in alle soorten en maten. De huidige collectie is er een deel van."

Margreet wenst de bezoekers van Warm Welkom heel veel plezier bij het bekijken van de collectie en ze hoopt dat deze uitnodigt om met nog meer interesse naar de eenden in de natuur te gaan kijken!

De blikjes verzameling

213 jaar geleden werd het eerste conservenblik uitgevonden. Het blik was als verpakking aanvankelijk puur functioneel, maar de vormgeving en de versiering werd door de toenemende reclame en de ontwikkeling van merken steeds belangrijker. Zo zijn er oude, nostalgische blikken, grote winkeltrommels en 'moderne' exemplaren met strakke belettering. Je kunt er veel over de verandering

in smaak, gewoonten en favoriete producten aan aflezen. Poetsmiddelen van 'Glim', Blooker's cacao, de sigaren van Hofnar of Willem III, appelstroop uit de Betuwe, verf van Flexa of cassis van Hero: ze kwamen allemaal in blik terecht. Verpakkingen van bekende merken zijn o.a: Verkade, Van Nelle, Van Houten, De Gruyter, Douwe Egberts, Coca-Cola, Heineken, Bonduelle, De Ruijter en natuurlijk het Droste-blik met de bekende verpleegster er op. Enkele daarvan zijn in de vitrine te zien.

Blikjes van De Ruijter

De Ruijter kennen we van de vele soorten hagelslag. Hoe slechter de tijden, hoe meer hagelslag de mensen op hun brood gingen eten. In de loop van de jaren '20 steeg de vraag naar zoet broodbeleg en werden nieuwe producten op de markt gebracht. Na de Tweede Wereldoorlog ontving De Ruijter de eerste order voor vruchtenhagel. In 1985 werd, ter gelegenheid van het 125-jarig bestaan, aan P. de Ruijter en Zn. het predicaat 'Koninklijke' toegekend.

In 1990 werden de blauwe, roze en witte muisjes, de zgn. "geboortemuisjes" geïntroduceerd. Deze werden gegeten op beboterde beschuit bij de geboorte van een kind. Blauwe muisjes bij de geboorte van een jongen en roze bij de geboorte van een meisje. Kort hierna ontstond een variant op de geboortemuisjes toen enkele oudere dames, die de gesuikerde anijszaadjes wat hard vonden voor hun gebit, de fabrikant op het idee brachten de muisjes fijn te maken. Zo ontstonden de beroemde gestampte muisjes.

In 1937 werd het idee geboren om oranje muisjes te maken voor de verkoop. De aanleiding was de geboorte van prinses Beatrix op 31 januari 1938. De heren Cees en Piet De Ruijter haastten zich in hun nette pak met een reusachtige bus oranje geboortemuisjes naar het paleis. Er werden foto's genomen en het filmjournaal maakte opnamen. Zo ontstond de Nederlandse gewoonte beschuit met muisjes te serveren bij een geboorte van een prins of prinses. Bij vele gelegenheden werd bovendien een jubileumblikje uitgebracht. Toen in 1974 de gestampte muisjes tijdelijk werden verpakt in hun oude, ronde, gele blik vlogen ze de winkel uit, ook omdat velen, net als ik zelf, waren bevangen door de oude blikjes-verzamelkoorts.

UIT HET ARCHIEF

KINDEREN MET TBC IN ORANJE NASSAU'S OORD

In de jaren vijftig van de vorige eeuw werden in Oranje Nassau's Oord (ONO) kinderen met tuberculose opgenomen. Omdat hun verblijf langdurig was en de meeste kinderen leerplichtig waren, werd in ONO een schoolklasje gestart. In maart 1956 werd een leerkracht voor de kinderen aangetrokken. Het klasje werd bekostigd met een subsidie van het

Ministerie van Onderwijs. Zo ontstond een officiële school voor BLO (buitengewoon lager onderwijs). Tegenwoordig zouden we dat speciaal onderwijs noemen.

De school was buitengewoon omdat deze zich in een sanatorium bevond. De schoolklas begon op 15 augustus 1956 met elf kinderen onder leiding van dokter Van Oostrum. De kinderen ontvingen de gebruikelijke tbc-behandeling, maar daarnaast moest men er op verdacht zijn dat er besmettelijke kinderziekten

(mazelen en kinkhoest bijvoorbeeld) konden optreden. Er was dan ook gelegenheid om in die gevallen patiëntjes te isoleren.

De begeleiding was intensief en de kinderen ontvingen les op bed, zoals bijgaande foto laat zien. Het schoolklasje was slechts een kort leven beschoren, omdat ONO vanaf voorjaar 1963 geen sanatorium meer was. Vanaf toen werd het een psychiatrisch

ziekenhuis voor bejaarden. Met het verlaten van de laatste onderwijzeres, Zwaantje Bruins, sloot het schooltje voorgoed haar deuren.

Kees Gast

SCHOLTENMODE

KLEDING VOOR SENIOREN

ScholtenMode

De seniorenmode specialist

Volgende verkoop:

Vrijdag 10 oktober 14 uur

E. Info@scholtenmode.nl

Tel. 0642529391

Na jarenlang als filiaal manager in onder meer schoenenwinkels, kledingwinkels en een bijouteriewinkel te hebben gewerkt, wilde ik mijn eigen onderneming starten om ouderen te helpen en te begeleiden in hun keuze voor het aanschaffen van goede kleding.

Toen mijn moeder in een verpleeghuis kwam wonen en slecht ter been werd, bleek het erg lastig te zijn om in de omgeving leuke en fijn zittende kleding te vinden. Daarom ben ik zeven jaar geleden gestart met mijn eigen bedrijf ScholtenMode.

Wij verkopen bovenkleding, nachtmode en ondergoed. Alles is gericht op senioren, bijvoorbeeld broeken met een elastische band en ruim en soepel vallende kleding. Sinds kort is er ook een kleine herenmode collectie. Ook verkopen wij sjaals, kettingen en sieraden.

Samen met mijn man reis ik langs veel verpleeghuizen in heel Nederland! Persoonlijke service en aandacht staan bij ons hoog in het vaandel. Er is een sfeer van ontspanning, gezelligheid, vertrouwen en vakkundigheid.

Drie weken voor elk bezoek komt onze poster te hangen in de liften en in de woonkamers. Iedereen is altijd welkom! Bij Oranje Nassau's Oord staan wij altijd in de gang boven het Warm Welkom. Na aankoop krijgt elke klant een kaartje mee met de volgende datum erop.

Esther Scholten, eigenaresse ScholtenMode

ACTIVITEITENKALENDER

Maandag	Beestenboel	Roulerend, elke week is een andere woning aan de beurt.
	Zangkoor Koraal	15.00 – 16.00 u. in het Warm Welkom.
Dinsdag	Creatief bezig zijn	10,00 – 12.00 u. Oranjestraat 1 (op uitnodiging).
	Bibliotheek	10.00 – 12.00 u. in het Warm Welkom.
	Gesprekskring	10.30 – 12.00 u. Roulerend, elke week een andere woning.
	Mannengroep	15.00 – 16.00 u. In de Oranjestraat (op uitnodiging).
	Mannen en muziek	Elke tweede dinsdagmiddag van de maand. In de kapel.
Woensdag	Zijde schilderen	10.00 – 12.00 u. Oranjestraat 1 (op uitnodiging).
	Bingo	Eerste woensdag van de maand. 18.30 – 21.00 u. in het Warm Welkom.
Donderdag	Markt- en winkelbezoek	2x per maand in even weken op uitnodiging. 10.00 – 12.30 u.
	Rondrit	13.30 – 15.30 u. Op even weken (op uitnodiging).
Vrijdag	Matinee. (artiest, band, koor of een concert op scherm)	15.00 – 16.00 u. In het Warm Welkom.
Zondag	Kerkdienst	10.30-12.00 u. In de Kapel.
Maandag t/m vrijdag	Beweeg je fit	Alle woningen, in de ochtend of de middag.

ALGEMENE INFORMATIE

De cliëntenraad, daarmee de Emma, is onafhankelijk. Ze geeft gevraagd en ongevraagd advies aan de directie en komt op voor de belangen van de bewoners en hun betrokkenen.

Redactie

Kees van der Meiden
Marian van Swinderen

Met bijdragen van:

Cees Kroon
Gerrit Welink
Kees Gast
Lisa Pijlman
Volksverhalen Almanak
Esther Scholten

Foto's en illustraties:

Cofre

Marian van Swinderen

Kees Gast

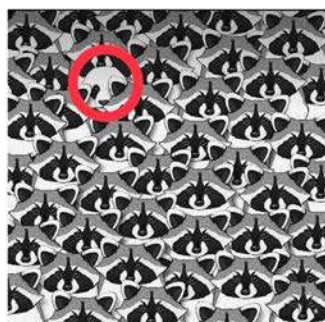
Contact:

info@keesvandermeiden.nl
Tel. 0653324387
marianne.vanswinderen@gmail.com
Tel. 0615659637

U kunt eventueel een van de medewerkers van de afdeling vragen ons namens u te mailen.

Oplossing puzzel Emma 8:

...de panda?

... de kat?

... de slang?

... het potlood?

zinzia
ZORGGROEP